

BECK TAMÁS

Nem, többet

Editnek

Villámok szabdalták a gyöngyházzsínű
alkonyatot, s te életadó nektárként szívta
magadba a konyakot, mert fájdalom
követett engem is, akár egy kung-fu-
rúgást: váratlanul és elegánsan
jelentettem be, hogy az esőfüggönyt
többé nem húzom szét,
nem szemlélem fetregésedet, nem
próbálom kitalálni, álmodban vajon
napsütötte homokban gyalogolsz-e,
s délidőben tényleg északról
érnek-e a sugarak, megpillantasz-e
engem, busman harcost, ahogy íjamat
kifeszítem rád, s vajon felébredsz-e, mielőtt
ítéletem kiröppen feléd, vagy gyöngyházzsínű
véredtől sáros lesz a sivatag, s álomtalan
nemlétbe zuhansz?

Visszapörgetett filmen

Az alkonyat hamvadó tüzében
fogy, zsugorodik a világ, akár
a szentírás pernyévé váló lapjai,
s a langyos házfalak most visszaadják
a beléjük ivódott délelőttöt,
délutánt: akár egy visszapörgetett
filmen, a Rákóczi út közepéről
fölkel az elütött áldozat, a vért
magába szívja újra, mint az itatós,
a fagy, mit egy kislány ijedtében
elejtett, a kezébe most visszaröppen,
s anyukája visszanyeli a dühödt
kiáltást, és megannyi vallomás,
meg nem gondolt szó nem hangzik el, megannyi
ember lépdel vissza a fogorvosi
rendelőtől a szorongó kétkedésig,
s hány magzat nem fogant meg ma, istenem,
maradj velünk, mert mindjárt ráanksötétedik!

Vajon mi

Olgának

Amikor még fogvicsorgatás volt
kedves mosolyod, és ölelésed
csak ellenőrzése annak, van-e nálam
fegyver, amikor azt hittük, a Nap
Ókeanosz öleléséből menekül
reggelente, s a Föld úszó pléhtányér
velünk, valaki villásreggelijével,

aki a hajnali záporban zuhanyzik,
amikor úgy véltük: ami még nem
mondatott el, az fölösleges, és ami
elmondatott, az megismételhetetlen,
vajon mi tartott vissza akkor, Jákob
lajtorjájának legalsó fokán,
hogyan az alatt örvénylő óriási
köldökbe taszítsalak?

Dubrovnik

A strandröplabdázó suhancokat figyelve
egy elvesztett gyerekkor fantomfájdalma bizsergetett.
Égette bőrünk a Nap, s ahogy a ragusai
szőlő termőre fordult tőle egykoron,
bennünk is érlelődni kezdett valami. Hazafelé jövet
az óvárosban és közös életünkben egyaránt eltévedtünk,
mosolyogva káromkodtam, hogy a bennszülöttek
azt higgyék, éppen egy verset fogalmazok,
tehetetlen volt ez a mosoly,
mint amikor annak idején medúzák rózsaszín
felhőjébe kerültem a sokadik bolyán is túl.
Aznap este a szállodában azt javasoltad,
képzeld el, hogy éppen álmodunk.
Rendben van, feleltem álmosan, egy kanapén
heverünk, egy elsötétített városban,
amilyen Dubrovnik is volt néhány esztendeje,
és légóSZIRÉNEK (így mondtam!) zajára ébredünk
mindjárt, verítékben fürödve!
Csak vicceltem, borzongtál meg akkor,
s a térkép fölé hajoltál újra, hogy másnap is
eligazodj az életünkben.

Lendvai hétfő délután, felhőkkel

Amott távol a karsztokat hirtelen követi a tenger,
mint öngyilkosság a segélykérést vagy mint reszelt
csokival megszórt cappuccino a marhapörköltet,
amitől egyszerre meglódul lomhán cammogó
képzletünk: a kockacukrot könnyörület nélkül
nyomkodjuk a csésze aljára, akár egy elszánt
fuldoklót, aki csak azért sem akar hullámsírba
szállni titkainkkal, s miközben egymás válla fölött
a rohammenetbe fejlődő zivatarfelhőket
csodáljuk, tekintetünk megakad az elromlott
toronyórán, amely a megalvadt időt mutatja,
rögvest eszünkbe jut otthon hagyott homokóránk,
már nem működik – ebben biztosak vagyunk –, s amint
az üres lakásba lépünk majd, hideg
veríték lepi el homlokunkat, mert nem értjük,
ki fordította meg, ki folytatta az elmúlásunk.

(Lendava, 2006. július)